

ще вика ходжата. Тогава ставатъ бавно и се запжтватъ къмъ чешмата да се миятъ. И сега сж тамъ. Виждамъ задъ камъка пѣстритѣ имъ чалми.

Прекрачвамъ внимателно вадичката да не изцапамъ кади-фенитѣ си чехлички. Ще трѣбва да чакамъ, докато се измиятъ турцитѣ. Покачвамъ се надъ чешмата и сѣдамъ на голѣмата каменна плоча. Слушамъ, какъ подъ мене вжтре шуми водата. Отдоле турцитѣ кривятъ смѣшно ржцетѣ си, похващатъ се по врата, челото и шепнатъ неразбрани думи. Молятъ се. Нѣкой ме дръпва за рамото. Ицко.

— Какво правишъ тука? Вода ли искашъ? Дай да ти налѣя!

Той се мушва въ навалищата, избутва съ лакти нѣколко стари турци и, стжпилъ върху двата ржба на коритото, заема съ стомничката единия чучуръ. Турчинътъ, който се миеше тамъ, дига глава и очудено го гледа.

— Ти защо се буташъ тѣй, ще те биятъ, — казвамъ му азъ, когато той идва при мене съ пълнитѣ стомнички.

— Ще ме биятъ ли? О хо! Та да не съмъ малъкъ!...

Той ми подава стомничкитѣ и нѣкжде изчезва.

Тръгвамъ бързешкомъ. Завивамъ по долнията улица къмъ нашия дюкянъ. На стената на близкото кафене е лепнатъ новъ вестникъ „Папагалъ“ съ нарисувани чудновати птици, животни и хора. Заглеждамъ се въ тѣхъ, но, както вървя, спrepвамъ се о нѣкакъвъ камъкъ и падамъ. . .

Не се убихъ. Никжде не ме заболѣ. Само когато ставамъ отново, усѣщамъ, че въ лѣвата ми ржка е по-леко. Поглеждамъ — дръжката на стомничката е останала въ нея. Домжчнява ми и се разплаквамъ. Стискамъ дръжката и плача.

Отъ бакалницата си излиза Акжто, който много ме обича. Все ми пълни джебоветѣ съ бонбони и ме кара да му пѣя и разправямъ приказки. Той е много русъ съ сини очи и прилича на момиче, никакъ не прилича на турчинъ. Обичамъ хората съ сини очи. Баба казва, че Богъ далъ синитѣ очи въ кутийки, а чернитѣ прѣсналъ по боклука. (И моитѣ сж отъ боклука).

Акжто се опитва като други пжтъ да ме хване и задържи, но азъ се изскубвамъ и продължавамъ да плача. Млѣквамъ чакъ предъ нашия дюкянъ — ще ми се смѣятъ калфитѣ и чирацитѣ.

Отивамъ при татко и подавамъ пълната стомничка.

— Ха, вода ли? Голѣма да порастнешъ! — дума татко и поема стомничката. Много сладка! Ти пакъ си пустнала отъ бонбонитѣ на Акжто, познавамъ, — казва той и бърше посивѣлитѣ си мустаци. После ме заглежда съ благъ, усмихнатъ погледъ.

